

Referat af SKOVHISTORISK SÆLSKABS Løvfaldstur til
Jægersborg Dyrehave - lørdag den 26. oktober 1963.

Ekskursionen startede ved Rødeportus kl. 14. Det samlede deltagerantal var ca. 60, inklusive medlemmer af Dendrologisk Forening, som var indbudt.

Pkt.1. Rødeportus (Posemandens hus).

Den fungerende formand lektor P.C. Nielsen bød velkommen, og takkede kongelig skovrider Asger Tage-Jensen, som havde indvilget i at lede turen. Skovrideren takkede selskabet, fordi man havde overdraget ham ekskursionens ledelse. Derpå nævnte skovrideren, at skaberens af de for Jægersborg Dyrehave så karakteristiske røde porte var ukendt.

Pkt.2. Oehlenschlägers bøg.

Skovrider Tage-Jensen mente, at træet var omkring 300 år gammelt. Ifl. Oehlenschlägers datter fru Marie Konow havde hendes far hvert år indridset et bogstav af sit navn i træet. Indridsningen skulle være afsluttet efter 13 års forløb. Oehlenschlägers navn er imidlertid sammensat af 14 bogstaver. I træets bark kan endnu skelnes årstallet 1793. Dengang var den senere så store digter en dreng på 14 år. Umiddelbart øst for det historiske træ stod en anden bøg, som var angrebet af en sygdom, hvis symptomer er sort udflod, et sikkert indicium for, at træets dage er talt. På den pågældende bøg var det sorte udflod først kommet til syne i det sidste år, og der var ikke fundet svampelegemer i eller ved træet. Når det en dag forsvinder, vil Oehlenschlägers bøg blive mere vindudsat og uvægerligt lide skade hervéd.

Professoren N. Fabritius Buchwald udtalte, at sygdommen var ukendt, men næppe smitsom. Professoren anmodede om at få tilsendt skiver af træet til nærmere undersøgelse, når det engang skal fældes. Af svampe sagde professoren endvidere, er kulsvampen næst fyrsvampen bøgens værste fjende.

Skovrider Tage-Jensen viste selskabet Ørnekulseggen, som antages, at være den gamle eg, Oehlenschläger nævner i "Skt. Hansaftenspil". Forstkandidat Hans Christian Jarløv fortalte, at ifl. professor Vilhelm Andersen, var Oehlenschlägers træ indbegrebet af alt det, digteren forbandt med det land, "der står med brede bøge --- nær saltens Østerstrand". Endnu som gammel mand blev Oehlenschläger bevæget, når han genså sit bøgetræ, hvilket har givet sig udtryk i følgende strofer:

"Der står han, den gamle, den trofaste ven,
den herlige bøg, så alene ---
der står han og favner mig venligt igen
med sine fortrolige grene".

Jarløv citerede endvidere et kort uddrag af fru Konows barndoms- og ungdomserindringer: "I vinteren 1838-39, da man havde opført "Aladdin", fik far en uventet god indtægt, og han besluttede da, at vi skulle gøre os lidt til gode og for første gang tilbringe sommeren på landet. Vi lejede da Ørdruphøj, hvorfra vi daglig gjorde ture, først gennem Ørdrupkrat og mosen, senere i Dyrehaven.

--- --- --- Træet med de mange navne fra fars barndom beså vi, og far har i lange tider hvert år skrevet et bogstav i det lange navn, som han i dette år fik færdigt".

Jarløv sluttede med at fortælle, at inspirationen til "og det er Frejas sal" har Oehlenschläger fået fra sine barndomsindtryk af Dyrehaven med dens skov og strand, dens kæmpehøje og kløfter.

Pkt.3. Kirsten Piils kilde.

Skovrider Tage-Jensen fortalte, at den tidligere hellige kilde var viet til Skt. Kirsten. Desuden findes forskellige andre navngivne kilder i Dyrehaven, fx. Hjortekilden, Kongekilden og Studenterkilden. Gøglere og handlende så mulighederne i et marked i de mange mennesker, som besøgte den hellige kilde for at søge helbredelse ved at drikke af kildens undergørende vand. På denne måde opstod den første spæde be-

gyndelse til Dyrehavsbakken, som først lå ved Kildesøens vestside, hvorfra den senere flyttedes til sin nuværende plads øst for søen. Forstkandidat Jarløv citerede et uddrag af Holbergs "Kilderejsen", i hvilket forfatteren, der øjensynlig var skeptisk indstillet overfor de hellige kilders værdi som lægemiddel --- skildrer et besøg ved en hellig kilde: "Theatrum gøres så lidet, som det kan, så der præsteres kun i førstningen en vej til kilden, hvorhen rejsen såvel ryttere som fodfolk (d.v.s. fodgængere) med spand, krukke og bou-teiller. De samme kan fare ud af en side og komme ind i en anden for at have anseelse af mange folk. 2 processioner sker af folk, som holder takten efter musik: en af bønder, som går sommer i by med faner og mundering og majgrene, den anden af gamle kællinger, alle med differente vanskabte masker gående med deres krukke efter takten og krukke hængende ved siden. For dem spilles der et liestykke. Derpå åbnes Fond de Theatre, hvor kilden præsenteres med nogle små telte. Sa snart det åbnes, høres samme øjeblik en konfus alarm; nogle råbe, andre snakke, andre skrige og smække med piske, og kællinger slås om at komme først til kilden. En blind mand kommer ind med en bier-fiol, hvorefter bønderne danse. Kilden er et lille hul på gulvet, hvoraf idelig nogle øse vand, andre med krukke, andre med deres hatte. Når det er mod enden, sluttes Fond de Theatre igen".

Jarløv fortalte endvidere, at en lægebog fra 1756 omtaler vandet fra Kirsten Piils kilde som velegnet til at drikke, navnlig for sanguinske og koleriske mennesker, men ikke for melankolikere.

Lektor P.C. Nielsen fortalte, at kildetiden oprindelig var fra Sankt Hansaften og indtil et stykke ind i juli. Skovforordningen af 1781 forbyder under bødeansvar færdsel i de kgl. skove, men tilføjer: "Med Jægersborg Dyrehave forbliver det fremdeles derved, at enhver kan fornøje sig der, således som det hidindtil haver været tilladt". Kildebesøgene kunne således uhindret fortsætte.

Forstkandidat Jarløv tilføjede, at i kildetiden stod de københavnske byporte åbne hele døgnet.

Skovrider Tage-Jensen fortalte, at kildetiden, som til at begynde med kun var nogle få uger, nu var oppe på 4 måneder.

P.C. Nielsen mente at den vrangt bøg ved siden af Kirsten Piils kilde var en af dem, professor Oppermann omtaler i sin afhandling om "Vrangt Bøge i det nordøstlige Sjælland", 1908. Frøken Oppermann erindrede at have samlet olden her sammen med sin fader.

Skovrider Tage-Jensen fortalte, at nu rinder der kommunevand i Kirsten Piils kilde. Vandboringer i Ordrup mose er formentlig skyld i, at kilden ikke mere rinder på naturlig måde. I 30-erne havde disse boringer, som Gentofte kommune havde iværksat, medført, at der måtte etableres overløb fra Fuglesangsøen til Kildesøen, som dengang næsten var tør. I Fuglesangsøen bliver åkanderne slået for at undgå tilgroning.

Pkt. 4. Den Langenske plantage.

P.C. Nielsen fremviste det Langenske kort over Jægersborg Dyrehave fra 1764. Skovrider Tage-Jensen omtalte v. Langens indkaldelse til Danmark i 1763. Hans mål var at genskabe skoven. Mens man tidligere havde benyttet naturlig foryngelse eller hejsterplantning, etablerede v. Langen nu de første rationelle skovkulturer. Han lod de gamle træer falde for øksen, bortset fra nogle frø- og lytræer, og i hakkede riller lod han plante nye løvtræer samt nåltræer.

I den Langenske plantage, som dækker et areal på 95 ha, og som er den mest velbevarede af samtlige langenske plantager, såes bl.a. en smuk ægte kastanie, hvis højde var 35 m. Træet er vistnok det største eksemplar i Danmark. De øvrige løvtræer nåede højder på:

bøg: 40 m

eg: 36 m

elm: 38 m

Foruden de ovennævnte træarter findes der ær, løn, avnbøg, naur, gran, lærk og ædelgran i plantagen. Af de Langenske ædelgraner er der nu 2 tilbage. Den største måler 45 m op til den højeste levende gren.

V. Langen var en meget alsidig mand, der indrettede en forstskole i Jægersborg. Blandt de discipliner, hvori der blev undervist, var kuriøst nok "moral".

P.C. Nielsen fremhævede, at datoen for v. Langens ankomst til Danmark i 1763 var den 13. oktober, altså for 200 år og 13 dage siden. Professor Fabritius Buchwald spurgte, om man kendte træernes proveniens i den Langenske plantage.

P.C. Nielsen mente, at det mest naturlige var, at frøet var kommet fra v. Langens hjemegn i Tyskland. Lektoren fortalte endvidere, at en del af de Langenske ædelgraner fra Dyrehaven var medgået til pilotering af jernbanebroen over Strandmølleedammen, mens andre var blevet brugt til tømmer i Københavns rådhus. I 1770 blev v. Langen syg. Året efter blev arbejdet standset. De 4 følgende år blev det dog genoptaget for derefter at blive bragt til definitivt ophør 1776. Med jagt- og forstvæsenets adskillelse i 1778, hvorefter Daniel Nikolaus v. Warnstedt blev overforstmaster for de kongelige skove, indførtes ny skovdyrkningsmetoder.

Dr. Syrach Larsen fortalte, at i v. Langens plantager var blevet dyrket jordbær, agurker og græskar mellem træerne, der stod i rækker på stor afstand.

(Litteratur om den Gram-Langenske forstordning: Ch. Lütken: "Den Langenske Forstordning, 1899, A. Oppermann: Skovbrugshistorie i Tidsskrift for Skovbrug bd.10, 1887-89, A. Oppermann: Johann Georg von Langen i Dansk Skovf. Tidsskrift bd.12, 1927.)

Pkt.5. Den gamle udlevede bøgeskov i Jægersborg Dyrehaves midte.

Med udgangspunkt i de rester af tidligere sluttet bøgeskov, som er beliggende umiddelbart vest for von Langens plantage kom skovrider Tage-Jensen ind på Dyrehavens foryngelsesproblemer.

Jægersborg Dyrehaves samlede areal udgør ca. 1000 ha, hvoraf ca. halvdelen er bevokset, og halvdelen er sletter, søer, damme, veje og andet ubevokset. Af det bevoksede areal på ca. 500 ha var ca. 125 ha bare for ca. 30 år siden endnu sluttet ca. 250 - 300-årig gammel bøgebevoksning. Disse bevoksninger er formentlig fremstået ved selv-såning i forbindelse med den hemningsløse hugst, som svenskekongen Karl d. X' Gustav lod foretage, da han med sine tropper i den usædvanlig strenge vinter 1658-59 lå i bivak i Dyrehaven, idet der gik meget store mængder ved til de mange varmegivende bål, som var nødvendige for at holde varmen. Disse 125 ha gammel bøgeskov er nu så udlevet, at området forventelig i løbet af ca. 30 år kun vil være spredt og holmevis bevokset med de mest sejlivede eksemplarer.

Der har gennem årene været meget diskussion om, hvorledes man skulle forholde sig med Dyrehavens fremtid, herunder specielt dens foryngelse, og i 20-erne fremsatte den kendte botaniker, professor Raunkjær den såkaldte raunkjærske alterneringsplan:

Gennem en nansom behandling af de gamle bevoksninger i Dyrehaven skulle man søge at bevare disse længst muligt, og i mellemtiden skulle man søge at behandle Jægersborg Hegn på en sådan måde, at bevoksningerne her kunne blive mere lig Dyrehave-bevoksninger, således at man på et eller andet tidspunkt skulle kunne lukke i alt fald den sydlige del af hegnet, nærmere betegnet indtil Skodsborg-Nærum vejen, op for vildtet. Når de gamle bevoksninger i Dyrehaven var helt falddefærdige, skulle man flytte Dyrehavehegnet mod nord op langs sydgrænsen af Eremitagesletten samt flytte den nordlige del af Dyrehavehegnet op til Skodsborg-Nærum vejen, hvorved der ville opstå en ny Dyrehave bestående af bevoksningerne i Jægersborg Hegn og Chr. d.

IX's hegn samt af Eremitagesletten. Herefter skulle man tage fat for fuld kraft på foryngelserne af de gamle bevoksninger i den oprindelige Dyrehave og i løbet af ca. 150 - 200 år frembringe nye Dyrehave-bevoksninger på disse områder. Til den tid ville så bevoksningen i Jægersborg Hegn og Chr. d. IX's hegn være udlevede, og man skulle så flytte tilbage og etablere en Dyrehave, ligesom nu med Eremitagesletten i nord og den gamle skov mod syd. Eremitagen skulle efter denne plan stedse udgøre et led i den bestående Dyrehave, men således at man alternerede mellem en skov nord for Eremitagesletten og syd for denne med ca. 150 - 200-årige mellemrum.

Skovrider Tage-Jensen udtalte som sit synspunkt efter at have overtaget distriktets bestyrelse i 1950, at forfaldet i de ældste bevoksninger i Dyrehaven nu allerede var så vidt fremskredent samtidig med, at bevoksningerne i Jægersborg Hegn endnu ikke var blevet tilstrækkelig velegnede som Dyrehavebevoksninger, at tiden faktisk var løbet fra den raunkjærske alterneringsplan, og at man i stedet hellere straks måtte påbegynde nyplantninger i større stil i Jægersborg Dyrehave samtidig med, at behandlingen af Jægersborg Hegn i retning af Dyrehave yderligere aktiveredes, således at man i løbet af ca. 30 år kunne opnå en indlømmelse af den sydlige del af Jægersborg Hegn indtil Skodsborg-Nærum vejen i den nuværende Dyrehave, som herved ville få sit areal forøget med ca. 1/3.

Nyplantningerne i Dyrehaven, der siden da fortrinsvis er etablerede som større skovkulturer alt overvejende med bøg og eg, er først og fremmest placeret på de hidtidige slettearealer - selve Tremitagesletten dog undtaget, idet det ikke har været meningen, at lyshugge eller foretage afdrift i de gamle bevoksninger for at skaffe plads til plantningerne. Hvor der idag er slette, vil der således i fremtiden mange steder blive skov, og hvor der i dag er skov, vil der ofte i fremtiden blive slette - også en form for alternering, men alt inden for hele det store implicerede område fra Dyrehavens nuværende sydgrænse til Skodsborg-Nærum vejen mod nord.

Som supplement til skovkulturerne er der enkelte steder foretaget plantning af løvtræhejstere, og det drejer sig her fortrinsvis om steder, hvor det af publikumsmæssige og andre grunde vil være vanskeligt at etablere indhegninger. De første af disse hejstere, som blev plantet i begyndelsen af 1950-erne er foræret distriktet af Arboretet i Hørsholm, og skovrideren benyttede lejligheden til at takke dr. Syrach Larsen for denne gode hjælp.

Det blev endvidere nævnt, at staten ved erhvervelsen af Stampen og Raadvad i henholdsvis 1939 og 40, hvilke ellers ville have ligget som privatejede enklaver i den ny og større Dyrehave, virkelig havde skabt mulighed for realisation af tankerne om en større Dyrehave end den nuværende.

Pkt.6. Rødgrangruppe i den Langenske plantage.

Planterækkerne kunne trods træernes høje alder endnu ses. Træerne var sunde, for så vidt som de ikke var angrebet af trametes. Enkelte eksemplarer var skrællet af vildtet. Af et fældet træ var der leveret en planke til Jagt- & Skovbrugsmusæet i Hørsholm.

Lektor P.C. Nielsen fortalte, at i v. Langens tid var planteafstanden 1 alen og rækkeafstanden 4 alen.

Skovrider Poul Jensen undrede sig over disse gamle graners sundhed og anbefalede, at der blev foretaget kemiske jordbundsanalyser både af jorder, hvor der groede trametesinficerede træer, og af jorder, hvor træerne var sunde. Måske kunne man på denne måde få klarhed over, hvor meget jordens kemiske sammensætning betyder for svampens vækst og trivsel. Skovrideren sluttede med at spørge, hvorfor der er sunde steder midt inde i sygdomsområder.

Professor Fabritius Buchwald svarede, at svampen ikke kan leve i jorden på grund af antibiotika. Smitten sker fra træ til træ. Dette er forklaringen på de sunde holme.

Skovrider Tage-Jensen spurgte, hvor langt svampesporerne kunne bæres gennem luften.

Professor Fabritius Buchwald svarede, at der var tale om meget store afstande. Svampesporer skal endog være ført helt fra England til Jylland. Professoren fortalte endvidere, at efter nedsættelsen af trametesudvalget var der opnået store resultater. Der er indleveret en doktordisputats om trametes til Landbohøjskolen.

Pkt.7. Dyrehavens vildtbestand.

Der gjordes holdt ved bronzealderhøjen på Christiansholmsvejens østside lidt nord for Slesvigske Sten, hvorfra der er en prægtig udsigt. I lavningen øst for højen så man størstedelen af Dyrehavens kronvildtbestand, og skovrideren berettede her lidt om vildtets historie. I 1669 indhegnede Fr. d. III den første og noget mindre Dyrehave, som allerede i 1670 af efterfølgende Chr. d. V blev væsentligt udvidet og omfattede hele det nuværende Jægersborg Dyrehave og Jægersborg Hegn.

Oprindelsen til Dyrehavens vildtbestand var det vildt, der allerede fandtes på selve det indhegnede område eller blev drevet sammen fra de omliggende formentlig endnu større områder, men i de følgende 100 år blev der adskillige gange indfanget kronvildt andre steder af Danmark til udsætning i Jægersborg Dyrehave, således kuriøst nok også på Bornholm, der engang rummede en ret betydelig bestand af blisset kronvildt. Det hvide kronvildt, som ikke er albinoer, og som stadig findes repræsenteret i Jægersborg Dyrehave (bestanden i dag er 1 hvid kronhind og 1 hvid gaffelhjort) indførtes hertil fra Würtemberg i 1737.

Dyrehavens vildtbestand andrager i øjeblikket:

kronvildt: ca. 175 stk.
dåvildt: ca. 2.300 stk.
sikavildt: ca. 40 stk.

Der nedlægges hvert år ca. 750 - 800 stk. svarende til 1/3 af bestanden, hvilket i antal skulle svare til tillægget, og i alt fald har det vist sig, at man ved denne beskydning har kunnet holde antallet nogenlunde konstant i de sidste 10 - 15 år. I øvrigt er de danske vildtbiologer ad teoretisk vej kommet til det samme resultat, nemlig at der hvert år kan skydes 1/3 af en hjortevildtbestand, uden at bestanden - forudsat gode vilkår for vildtet - herved nedsættes i antal.

Dyrehavehegnet bestod tidligere udelukkende af træhegn; oftest flettede enebærkæppe, importeret fra Sverige, men efterhånden som denne type er blevet uforholdsmæssig kostbar, er nu kun mindre dele af hegnet enebærhegn, medens langt den største strækning består af trådhegn.

Medens Dyrehavens vildtbestand ernærer sig ved naturlig føde i sommerhalvåret, er det i vinterhalvåret nødvendigt at fodre vildtet.

Foderemnerne er:

utærsket havre og byg, kløverhø, fodersukkerroer og majs.

Bortset fra majs dyrker distriktet selv vinterfoderet på landbrugsarealer, hvoraf nogle i forbindelse med græsfornyelse på de større slettearealer i Dyrehaven placeres som flyvende landbrug. I forbindelse hermed foretages en meget kraftig kalkning af jorden, men også de tidligere omlagte slettearealer tilføres hvert år ret betydelige mængder kunstgødning, dels for at bevare en god græs- og kløverbestand længst muligt, dels også for at tilføre vildtet sådanne mineralske stoffer, som er nødvendige til geviropsætningen. Til fremme heraf er der desuden ved alle foderpladserne opsat saltslikker, hvis hovedindhold er tricalciumfosfat - i øvrigt i form af benmel opblandet med salt. De forskellige hjortearters gevirer består nemlig næsten udelukkende af tricalciumfosfat, og da en stor kronhjorts gevir indeholder lige så megen masse som halvdelen af dyrets skelet, vil det rent umiddelbart forstås, hvilken kæmpepræstation det er for hjortene hvert år at skulle sætte et nyt gevir.

Dyrehavens nuværende skytte Triksen blev ansat 1934 (død 22/11.1963). Han afløste sin far, der var Peter Lieps efterfølger. De 3 skytter har i tidens løb nedlagt følgende antal vildt:

Peter Liep: ca. 10.000 stk.

Den ældre Triksen: ca. 11.000 stk.

Den yngre Triksen: ca. 17.000 stk.

Skovrideren kom derpå ind på parforcejagterne, som Chr. d. V som kronprins havde lært at kende under et besøg ved solkongen Ludvig d. XIV af Frankrigs hof. Efter sin hjemkomst til Danmark fik kronprins Christian indført denne form for jagt her til lands. Den går ud på at forfølge en hjort med heste og hunde, indtil den udmattes. Når hjorten er blevet "stillet", giver jagtsherren den nådesstødet med en hirschfænger. Parforcejagterne skulle blandt andet drives i Jægersborg Dyrehave, som nu blev omdannet til vildtbane.

I 1698, da Chr. d. V skulle give den stillede hjort fangst i Jægersborg Dyrehave, lykkedes det denne at vælte kongen omkuld. Herved led majestæten så megen skade, at det vistnok bidrog til at forkorte hans liv. Det næste år døde han, som bekendt.

Parforcejagterne fortsatte med enkelte afbrydelser i de følgende kongers tid. År 1777 ophørte de definitivt.

Forstkandidat Jarløv fremhævede at det var et usædvanligt uheld, når Chr. d. V kom så alvorligt til skade, for jagtbetjentene hævde ordre til at holde hjorten i takkerne, og hundene var trænet til at bide sig fast i dens ører, når affangningen skulle finde sted.

Pkt.8. Eremitageslottet.

Skovrider Tage-Jensen fortalte, at slottet blev opført i 1736, mens Chr. d. VI var konge. Bygmesteren var Laurids de Thura. Placeringen af det lille rokokkoslot på højdedraget med udsigten ud over Øresund må betragtes som genial. Slottet har aldrig været residensslot. I Frederik d. VII's tid blev der nu og da afholdt statsråd her. I vore dage modtages undertiden fremmede statsoverhoveder til frokost på Eremitageslottet, hvis navn hidrører fra, at der inde i det fandtes et elevatorbord, på hvilket måden blev hejset op til de kongelige herskaber, som på denne måde kunne spise "en eremitage sans domestique", d.v.s. uden tjenerskabets tilstedeværelse. Før opførelsen af Eremitageslottet lå noget sydligere Chr. d. V's Hubertushus, som var af træ.

På sletten foran Eremitageslottets vestside betragtede forsamlingen en stor flok dåvildt med dens brune, hvide og sorte farvevarieteter. Skovrider Poul Jensen nævnte vildmosehjorten, som kom til Jægersborg Dyrehave i 1909 for at bøde på indavl i bestanden. Der blev ikke ydet nogen betaling for denne hjort, men greven på Lindenberg beholdt sig ret til at skyde nogle hjorte i Dyrehaven. (Skovrideren, der tilbragte sin barndom på Eremitagesletten medvirkede ved denne vigtige blodfornyelse i bestanden.)

Karl Olsen omtalte en hjort, som i 1904 var blevet indført fra Øst-rig til Jægersborg Dyrehave. Hjorten løb ud af indhegningen og lavede ravage på Lyngbys marker.

Pkt.9. Vaupells eg.

Undervejs viste skovrider Tage-Jensen det egetræ, som havde fået navn efter Chr. d. V. Ifl. overleveringen var det her, at hjorten kastede kongen omkuld i 1698.

Vaupells eg har tidligere heddet Ugleegen. Skovrider Tage-Jensen fortalte, at i 1953 tilplantedes området omkring egetræet, som har et hulrum. Natten mellem 1. og 2. pinsedag 1951 mistede Vaupells eg sin øverste etage.

Lektor P. C. Nielsen omtalte Raunkjærs afhandling om "Dyrehavens gamle ege" i "Botaniske Studier" udgivet af professor Raunkjær 1934-37. 1933 havde Raunkjær gået igennem Dyrehaven og havde udvalgt en del gamle ege, hvis omkreds han havde målt meget omhyggeligt. Raunkjær fandt, at det var en fejl, at Vaupell i sin tid havde forsømt at tage nøjagtige mål. Med Raunkjærs mål og beskrivelser som grundlag kan man få velfunderede oplysninger om vækst og udvikling af "Dyrehavens gamle ege".

Skovrider Tage-Jensen tilføjede, at kun få gamle ege var gået til. Skovrideren fortalte endvidere, at professor Raunkjær også havde beskrevet Eremitageslettens tjørne. Blandt disse havde han fundet en særlig art, som han kaldte *Cratægus eremitagensis*. (Eremitageslettens Tjørne, 1925, kgl. d. Vidensk. Selskab. Biol. Medd. V.1.)

--- 0 ---

Ekskursionen sluttede ved Trepilelågen kl. 17.45. Her gav kgl. skovrider Tage-Jensen udtryk for sin glæde over forsamlingens interesse for alt, hvad man havde hørt og set. Lektor P.C. Nielsen takkede på forsamlingens vegne skovrideren for turen, og de tilstedeværende sluttede med at give udtryk for deres bifald ved håndklap.

Virum i november 1963.

Hans Christian Jarløv.

Kgl. skovrider A. Tage-Jensen har gennemgået manuskriptet og foretaget tilføjelser særligt til pkt. 5. og 7.